

ren med dens Kærlighedsskuffelse og Valgnederlag havde hans Sind været i Gæring.

... Han rejste Hovedet. Han havde hørt et fjernt Automobilhorn og genkendt Lyden. Det var hans Broder, der kørte forbi ude paa Hovedlandevejen.

I sin opløftede Sindsstemning fulgte han Lyden med Hænderne lagt over Ansigtet. I to Maaneder havde han ikke talt med Broderen. Undertiden havde han paa Fra-stand set hans Vogn men med Forsæt undgaaet et Møde. Men den Tanke, at de maaske nu skulde skilles — og skilles uforsonede — fik hans Hjerte til at strømme over.

„Aa, Povl — Povl! Hvorfor vil du ikke høre Sandhedens Røst?“

— — —

Ude paa den brede Hovedlandevej rullede Distrikts-læge Gaardbo ad Hjemmet til. Som en Troldlygte kastede hans lille Køreværk en umaadelig Lyskegle foran sig og viste en glidende Række dagklare Billeder af Landevejen med dens afbladede Popler, dens Skærvebunker og Vejpytter. Taagen var dreven bort. Aftenen var lys og stille. Højt oppe jog nogle mørke Skyer i rasende Fart hen- under Stjernehimlen som Røg fra en Verdensbrand et Sted langt borte.

Da Doktoren kørte forbi Landsbyen, havde han vendt Blikket ned mod Præstegaarden og set Lys i Broderens Vinduer. Hans Tanker var endnu hos ham. Uvilkaarligt saae han op til *Kassiopeia*, der var det Stjernebillede, de